

Υπάρχουν αξιόπιστες εναλλακτικές λύσεις για τις ονομαστικές εορτές και τα γενέθλια.

Αγαπητοί μου υποστηρικτές των γενεθλίων εορτών,

Στην Ελλάδα, γιορτάζαμε την ονομαστική μας εορτή. Για την ακρίβεια, γιορτάζουμε τον άγιο από τον οποίο πήραμε το όνομά μας και όλοι όσοι έχουν το ίδιο όνομα συμμετέχουν στον εορτασμό. Κάθε Έλληνας φέρει το όνομα ενός αγίου. Ακόμα κι αν το όνομά του είναι Σωκράτης, Πλάτωνας, Αριστοτέλης ή Αλέξανδρος. Η Ελληνική Ορθόδοξη Εκκλησία είναι πολύ αυστηρή σε αυτό το θέμα. Αν δεν υπάρχει άγιος, δεν υπάρχει όνομα. Η ονομαστική εορτή είναι πρωτίστως μια θρησκευτική γιορτή. Δεν υπήρχαν σχεδόν καθόλου δώρα. Ήμασταν φτωχοί. Ίσως ένα καινούργιο παντελόνι ή ένα καινούργιο ζευγάρι παπούτσια, τα οποία έτσι κι αλλιώς θα έπρεπε να είχαμε πάρει. Το ωραίο πράγμα που θυμάμαι ήταν η συμφιλίωση. Ως παιδιά, είχαμε συχνά μικροδιαφωνίες. Κάποιες διαφωνίες είχαν ριζικό τέλος: «Δεν θα σου ξαναμιλήσω ποτέ!».

Αλλά το «ποτέ» έχανε την εγκυρότητά του το αργότερο την ημέρα της ονομαστικής εορτής.

Και αυτό δεν ίσχυε μόνο για εμάς τους μικρούς μαθητές, αλλά και για τους ενήλικες. Συχνά άκουγα ηλικιωμένους να λένε: «Πήγαινε σε αυτόν τώρα και μίλησέ του. Σήμερα έχει την ονομαστική του εορτή».

Εκτός από τη συμφιλίωση, η ονομαστική εορτή ήταν μια γιορτή για όλο το χωριό. Η ονομαστική εορτή είχε επομένως μια ισχυρή κοινωνική αποστολή.

Όταν ήρθα στη Γερμανία, προσπάθησα επίσης να γιορτάσω τις ονομαστικές εορτές τα πρώτα χρόνια. Κάποια στιγμή, όμως, συνειδητοποίησα ότι εδώ γιορτάζονται μόνο τα γενέθλια. Αν δεν γιόρταζες τα γενέθλια ως παιδί, είναι δύσκολο να αποκτήσεις φιλία με μια τέτοια γιορτή ως ενήλικας.

Δυστυχώς, τώρα έχω πρόβλημα και με τον εορτασμό των ονομαστικών εορτών. Ως ερασιτέχνης ιστορικός, έχω διαβάσει τη βιογραφία του Μεγάλου Κωνσταντίνου. Αναρωτήθηκα γιατί οι γονείς μου δεν μου έδωσαν το όνομα του Αγίου Νείλου. Πρώτον, καταγόταν από το χωριό μου και δεύτερον, δεν διεξήγαγε κανένα πόλεμο. Εναλλακτικά, θα μπορούσαν να μου δώσουν το όνομα Ερμής, ο οποίος, όπως και εγώ, γεννήθηκε σε μια σπηλιά στον Πάρνωνα. Οι γονείς έπαιρναν αποφάσεις για τα παιδιά τους χωρίς να συνειδητοποιούν ότι αυτές θα είχαν δια βίου επιπτώσεις. Η προσκόλληση στις παραδόσεις είναι πιο αποδεκτή από την κοινωνία από το να δοκιμάζουν νέα πράγματα. Νομίζω ότι η προσκόλληση στην ονοματοδοσία είναι στην πραγματικότητα κάτι καλό. Ωστόσο, η απόφαση υπέρ μιας συγκεκριμένης θρησκείας θα πρέπει να λαμβάνεται από τον ίδιο τον ενήλικα.

Ευτυχώς, υπάρχουν και εναλλακτικές λύσεις όσον αφορά τον εορτασμό.

I. Για παράδειγμα, μπορώ να χρησιμοποιήσω τις γνώσεις μου στη γενετική για να εμβαθύνω τις ελληνοτουρκικές σχέσεις. Έχει αποδειχθεί επιστημονικά ότι οι άνθρωποι ανατολικά του Αιγαίου έχουν κατά κύριο λόγο Έλληνες προγόνους. Επομένως, οι σημερινοί Έλληνες και Τούρκοι είναι στενοί συγγενείς. Κανονικά, ένα τέτοιο εύρημα δεν θα έπρεπε να παίζει ρόλο. Σε τελική ανάλυση, κάθε άνθρωπος είναι μοναδικός. Όλοι οι άνθρωποι έχουν τα ίδια γονίδια σε

διαφορετικές παραλλαγές. Αυτό που κάνει ένα άτομο μοναδικό είναι η διάταξη αυτών των γονιδίων στο γονιδίωμά του. Πολλοί αμαθείς άνθρωποι και από τις δύο φυλές αφηγούνται ψεύτικες ιστορίες για την καταγωγή τους. Ελπίζω ότι η γενετική διαφώτιση θα φέρει τους δύο λαούς πιο κοντά. Αυτό θα ήταν καλό για την ειρήνη στην περιοχή και πέραν αυτής.

II Ένα άλλο παράδειγμα είναι το ιστορικό διαβατήριο. Η Ελλάδα μπορεί να ανατρέξει σε σχεδόν πέντε χιλιάδες χρόνια ιστορίας. Η έρευνα και μόνο γι' αυτό θα αποτελούσε έργο ζωής. Κανένας άνθρωπος δεν μπορεί να το κάνει αυτό. Αλλά κάθε Έλληνας θα πρέπει να έχει μια σύντομη γενική εικόνα. Ειδικά όσοι ζουν στο εξωτερικό. Αυτοί συναντούν συνεχώς ντόπιους που είναι πολύ καλά ενημερωμένοι για την ελληνική ιστορία. Μόλις βρεθούν μαζί με Έλληνες, οι συζητήσεις για τους αρχαίους Έλληνες δεν θα αργήσουν να γίνουν. Αυτές οι καταστάσεις μπορούν να αντιμετωπιστούν καλά αν έχουμε μια σύντομη επισκόπηση της ελληνικής ιστορίας. Αυτή η επισκόπηση πρέπει να είναι σαν ένα ιστορικό διαβατήριο. Πρόκειται επομένως για ένα πολύ μικρό βιβλιαράκι. Για τους Έλληνες που ζουν στη Γερμανία, θα πρέπει να περιέχει επίσης μια επισκόπηση της γερμανικής ιστορίας και της κοινής γερμανοελληνικής ιστορίας.

III Ένα παράδειγμα είναι η 6η Ιανουαρίου 1966: η ελληνική κοινότητα ιδρύθηκε πριν από 70 χρόνια. Στις 6 Ιανουαρίου 2026 θα ήθελα να έχω ολοκληρώσει την ιστορία των Ελλήνων φιλοξενούμενων εργατών στη Στουτγάρδη που ήδη έχω ξεκινήσει.

Αυτά είναι τα τρία σημαντικότερα σχέδιά μου. Όταν ολοκληρωθούν με επιτυχία, θα υπάρχει λόγος να το γιορτάσουμε.

Υπάρχουν όμως και άλλοι λόγοι για να γιορτάσουμε.

a. Ένα παράδειγμα είναι η 28η Οκτωβρίου 1965: Πριν από 60 χρόνια, το 1965, έγινα μέλος της ελληνικής κοινότητας της Στουτγάρδης. Αργότερα έγινα πρόεδρος και τώρα είμαι επίτιμος πρόεδρος.

b. Ένα άλλο παράδειγμα είναι το Σαββατοκύριακο 12/13 Φεβρουαρίου 1966, διότι αυτό το Σαββατοκύριακο ιδρύθηκε η Ομοσπονδία Ελληνικών Κοινοτήτων Γερμανίας (ΟΕΚ) στο Fellbach κοντά στη Στουτγάρδη. Και εγώ ήμουν εκεί. Αργότερα έγινα πρόεδρος της και τώρα είμαι επίτιμος πρόεδρος.

c. Ένα παράδειγμα είναι το ταξίδι στην Τουρκία. Πολλοί από τους φίλους μου προέρχονται από την Τουρκία. Ο πατέρας μου βρέθηκε άθελά του στη Σμύρνη πριν από 100 χρόνια. Ήταν εκεί για να πολεμήσει τους «εχθρούς». Θέλω να επισκεφθώ τους φίλους και τους συγγενείς μου. Αυτό μπορεί επίσης να θεωρηθεί ως μια συγγνώμη.

d. Ένα άλλο παράδειγμα είναι „ο δάσκαλος της Αρκαδίας“. Πρόκειται για μια ανάγνωση του σκηνοθέτη και συγγραφέα Θεόδωρου Μαραγκού από το βιβλίο του στον Άγιο Πέτρο. Μια εκδήλωση μνήμης για τον πρόσφατα αποθανόντα φίλο μου Γιάννη.

Αγαπητοί μου υποστηρικτές των γενεθλίων εορτών,

Ελπίζω ότι κατάφερα να σας μεταφέρω την ελαφρώς διαφορετική μου άποψη για τις γιορτές γενεθλίων. Το γεγονός ότι τα γενέθλια είναι μια καπιταλιστική, καταναλωτική εφεύρεση κάνει την αγάπη μου ακόμα πιο δύσκολη. Ωστόσο, είμαι μαζί σας για τα δύο γενέθλια, τα 13α και τα 18α γενέθλια. Ο εορτασμός τους έχει νόημα.

Χρειαζόμαστε καν λόγο για να γιορτάσουμε;

Ο μεγαλύτερος αδελφός μου ο Πέτρος, για παράδειγμα, του άρεσε πάντα ο χορός. Στις καλές περιπτώσεις, αλλά και στις κακές.

Τελικά, κάθε γιορτή είναι μια συνάντηση με αγαπημένους ανθρώπους. Και αυτό είναι πάντα ωραίο.

Κ.Κ.

Zum Namenstag und Geburtstag gibt es sinnvolle Alternativen.

Meine lieben Geburtstagsanhänger,

In Griechenland haben wir Namenstag gefeiert. Genau genommen wird der Heilige gefeiert, nach dem wir benannt sind, und alle, die denselben Namen tragen, feiern mit. Jeder Grieche trägt den Namen eines Heiligen. Auch wenn er Sokrates, Platon, Aristoteles oder Alexandros heißt. Die griechisch-orthodoxe Kirche achtet streng darauf. Kein Heiliger, kein Name. Der Namenstag ist in erster Linie ein religiöser Feiertag. Es gab kaum Geschenke. Wir waren arm. Vielleicht gab es eine neue Hose oder ein neues Paar Schuhe, die ohnehin fällig gewesen wären. Das Schöne, an das ich mich erinnere, war die Aussöhnung. Als Kinder hatten wir öfter kleinere Streits. Einige Meinungsverschiedenheiten hatten ein radikales Ende genommen: „Mit dir rede ich nie wieder!“

Doch spätestens am Namenstag verlor das „nie“ seine Gültigkeit.

Und das war nicht nur bei uns kleinen Schülern so, sondern auch bei den Erwachsenen. Oft habe ich ältere Menschen sagen hören: „Geh jetzt zu ihm und sprich mit ihm. Er hat heute Namenstag.“

Neben der Versöhnung war der Namenstag ein Fest für das ganze Dorf. Der Namenstag hatte also eine starke soziale Funktion.

Als ich nach Deutschland kam, habe ich in den ersten Jahren auch versucht, Namenstage zu feiern. Irgendwann habe ich jedoch eingesehen, dass hier nur Geburtstage gefeiert werden. Wenn man als Kind keine Geburtstage gefeiert hat, fällt es einem als Erwachsenen schwer, sich mit einer solchen Feier anzufreunden.

Leider habe ich nun auch mit der Feier von Namenstagen ein Problem. Als Hobbyhistoriker habe ich die Biografie von Konstantin dem Großen gelesen. Dabei habe ich mich gefragt, warum meine Eltern mir nicht den Namen des Heiligen Neilos gegeben haben. Er stammt erstens aus meinem Dorf und hat zweitens keine Kriege geführt. Alternativ hätten sie mir den Namen Hermes geben können, der ebenfalls wie ich in einer Grotte auf dem Berg Parnon geboren wurde. Die Eltern trafen Entscheidungen für ihre Kinder, ohne zu bedenken, dass diese ihr Leben lang nachwirken würden. Das Festhalten an Traditionen wird von der Gesellschaft eher akzeptiert als das Ausprobieren von Neuem. Dabei finde ich das Festhalten an die Vergabe von Namen eigentlich gut. Die Entscheidung für eine bestimmte Religion sollte jedoch die erwachsene Person selbst treffen.

Glücklicherweise gibt es aber auch Alternativen, wenn es ums Feiern geht.

I. So kann ich beispielsweise meine Kenntnisse der Genetik nutzen, um die griechisch-türkischen Beziehungen zu vertiefen. Es ist wissenschaftlich bewiesen, dass die Menschen östlich der Ägäis überwiegend griechische Vorfahren haben. Die heutigen Griechen und Türken sind also eng verwandt. Normalerweise sollte ein solcher Befund keine Rolle spielen. Denn jeder Mensch ist einzigartig. Alle Menschen haben die gleichen Gene in verschiedenen Varianten. Was die Einzigartigkeit eines Menschen ausmacht, ist die Anordnung dieser Gene in seinem Genom. Viele unwissende Menschen aus beiden Völkern erzählen falsche Geschichten über ihre Herkunft. Ich hoffe, dass die genetische Aufklärung die beiden Völker enger zusammenbringt. Das wäre gut für den Frieden in der Region und darüber hinaus.

II. Ein weiteres Beispiel hierfür ist der historische Pass. Griechenland blickt auf eine fast fünftausendjährige Geschichte zurück. Allein diese zu erforschen, wäre eine Lebensaufgabe. Das kann kein Mensch leisten. Aber jeder Grieche sollte einen kurzen Überblick haben.

Insbesondere diejenigen, die im Ausland leben. Sie treffen nämlich ständig auf Einheimische, die sich sehr gut mit der griechischen Geschichte auskennen. Sobald sie mit Griechen zusammen sind, werden Diskussionen über die alten Griechen nicht lange auf sich warten lassen. Diese Situationen können gut gemeistert werden, wenn wir einen kurzen Überblick über die griechische Geschichte haben. Dieser Überblick sollte wie ein historischer Pass sein. Es ist also ein ganz kleines Büchlein. Für die in Deutschland lebenden Griechen sollte darin auch ein Überblick über die deutsche Geschichte sowie die deutsch-griechische gemeinsame Geschichte enthalten sein.

III. Ein Beispiel ist der 6. Januar 1957: Damals wurde die Griechische Gemeinde gegründet. Am 6. Januar 2027 möchte ich die bereits begonnene Geschichte der griechischen Gastarbeiter in Stuttgart vollenden.

Das sind meine drei wichtigsten Projekte. Wenn sie erfolgreich abgeschlossen sind, gibt es einen Grund zum Feiern.

Es gibt aber auch andere Anlässe zum Feiern.

a. Ein Beispiel ist der 28. Oktober 1965: An diesem Tag bin ich Mitglied der Griechischen Gemeinde Stuttgart geworden. Später wurde ich erster Vorsitzender und bin nun Ehrenpräsident.

b. Ein weiteres Beispiel ist das Wochenende des 12./13. Februars 1966, denn an diesem Wochenende wurde der Verband der griechischen Gemeinden in Deutschland (OEK) in Fellbach bei Stuttgart gegründet. Und ich war dabei. Später wurde ich erster Vorsitzender und bin nun Ehrenpräsident.

c. Ein Beispiel ist die Türkei-Reise. Viele meiner Freunde kommen aus der Türkei. Mein Vater war vor 100 Jahren unfreiwillig in Smyrna. Er sollte die „Feinde“ bekämpfen. Ich möchte meine Freunde und Verwandten besuchen. Das kann man auch als Entschuldigung sehen.

d. Ein anderes Beispiel ist „Der Lehrer von Arkadien“. Dabei handelte es sich um eine Lesung des Regisseurs und Autors Theodoros Maraggos aus seinem Buch in Agios Petros. Eine Gedenkveranstaltung für meinen kürzlich verstorbenen Freund Gianni.

Meine lieben Geburtstagsanhänger,

Ich hoffe, dass es mir gelungen ist, euch meine etwas andere Auffassung von Geburtstagsfeiern zu vermitteln. Die Tatsache, dass der Geburtstag eine kapitalistische, konsumfördernde Erfindung ist, erschwert meine Zuneigung zusätzlich. Ich bin aber auf eurer Seite, was die beiden Geburtstage, den 13. und den 18., betrifft. Diese zu feiern, macht Sinn.

Brauchen wir überhaupt einen Grund, um zu feiern?

Mein ältester Bruder Petros fand Tanzen zum Beispiel immer gut. Bei guten, aber auch bei schlechten Anlässen.

Schließlich geht es bei jeder Feier ums Zusammenkommen mit lieben Menschen. Und das ist immer schön.

K.K.